

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Josefa Straky a Mgr. Karla Ulíka ve věci

žalobce: **Mgr. Bc. P. K., Ph.D., MBA**
bytem X
zastoupený obecnou zmocněnkyní V. K.
bytem X

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 00 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 6. 2022, č. j. MPSV-2022/86010-331/1

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Úřadu práce – krajské pobočky v Příbrami (dále jen „úřad práce“) ze dne 28. 4. 2022, č. j. UPCR-PB-2022/144845-20210202, ve znění opravného usnesení ze dne 15. 6. 2022, č. j. UPCR-PB-2022/201607-20210202 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

rozhodnutím úřad práce odmítl žádost žalobce o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění zákona č. 261/2021 Sb. (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“). Žalobce požadoval poskytnutí informací o spisovém přehledu osmi specifikovaných správních řízení, anonymizovaných rozhodnutí o přiznání příspěvku na bydlení vydaných v těchto řízeních a anonymizovaných žádostí o tento příspěvek včetně předložených příloh. Správní orgány odmítly žalobcovu žádost podle § 8a, § 8b a § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím ve spojení s čl. 6 obecného nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 o ochraně osobních údajů (dále jen „nařízení GDPR“) s odůvodněním, že požadované informace obsahují osobní údaje o konkrétních osobách, které jsou žalobci zjevně známy, a tudíž by jejich případná anonymizace postrádala smysl. Upozornily, že požadované informace se týkají příspěvku na živobytí, příspěvku na bydlení, příspěvku na péči a evidence uchazečů o zaměstnání, a to ve vztahu ke konkrétním identifikovatelným osobám, které s jejich poskytnutím neudělily souhlas ve smyslu čl. 6 odst. 1 písm. a) nařízení GDPR. Podle správních orgánů by mohly být dotčené osoby rovněž ztotožněny podle údajů v katastru nemovitostí, neboť požadované informace ohledně příspěvku na bydlení se týkají rodinného domu, a proto by bylo možné snadno zjistit, která osoba je příjemcem dávek státní sociální podpory. Správní orgány dále zdůraznily, že účelem svobodného přístupu k informacím je zejména kontrola veřejné správy, nikoliv získávání informací o třetích osobách bez jakéhokoli omezení či pouhé uspokojování osobní zvědavosti žadatele bez vazby na veřejný zájem. Jelikož žalobce nespecifikoval účel, pro který informace požadoval, dospěly správní orgány k závěru, že v daném případě převládá zájem na ochraně soukromí dotčených osob nad žalobcovým právem na informace.

II. Obsah podání účastníků

2. Žalobce v žalobě předně namítá, že žalovaný v průběhu řízení hrubě a mnohonásobně překročil zákonem stanovenou lhůtu k vyřízení odvolání, čímž porušil § 16 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím. Tuto lhůtu žalovaný nedodržel jak v řízení o odvolání proti prvnímu rozhodnutí úřadu práce o neposkytnutí informace, tak v odvolacím řízení proti prvostupňovému rozhodnutí.
3. Žalobce dále nesouhlasí s důvody, pro které mu správní orgány odmítly poskytnout požadované informace. Upozorňuje, že postup žalovaného je v této věci názorově velmi nekonzistentní. Když se totiž jiný žadatel domáhal poskytnutí informací obdobné povahy prostřednictvím nahlížení do spisu, byla jeho žádost zamítnuta s tím, že si měl o dané informace požádat dle zákona o svobodném přístupu k informacím. Nyní však žalovaný argumentuje tím, že požadované informace nelze žalobci tímto postupem poskytnout. K tomu žalobce odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. 1.2022, č. j. 30 A 45/2021 - 72, z něhož dovozuje, že v minulosti žalovanému nevadilo, že je totožnost daných osob žadateli o informace známa. Proto neobstojí jeho argumentace, že by poskytnuté údaje mohly být přiřazeny ke konkrétním osobám. V této souvislosti žalobce namítá, že by správní orgány měly v souladu s § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění zákona č. 403/2020 Sb. (dále jen „správní řád“) postupovat ve skutkově shodných nebo obdobných případech tak, aby nevznikaly nedůvodné rozdíly. Obdobné informace přitom úřady práce běžně poskytují, o čemž svědčí několik spisů krajských poboček Úřadu práce v Hradci Králové a v Brně. V tomto ohledu žalobce odkazuje na poskytnuté informace, které přiložil k žalobě.

4. Žalobce konečně namítá, že požadoval více oddělitelných informací, a proto mohla být jeho žádost odmítnuta toliko částečně, nikoliv jako celek. Žalobci není zřejmé, jak by mohlo poskytnutí spisového přehledu, ve kterém je uveden pouze soupis dokumentů, zasáhnout do práv třetích osob.
5. Žalovaný s argumentací žalobce nesouhlasí a navrhuje zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě setrvává na závěru, že požadované informace obsahují osobní údaje o konkrétních osobách, a proto nemohly být žalobci poskytnuty. Spisové přehledy k jednotlivým řízením obsahují názvy dokumentů a mají vztah ke konkrétním úkonům, a proto by na jejich základě mohly být ztotožněny konkrétní osoby. Žalovaný dále uvádí, že žalobcem uváděné případy nelze považovat za obdobné.
6. Žalobce v podání ze dne 19. 7. 2022 dále upozornil, že žalovaný ve sdělení ze dne 19. 7. 2022, č. j. MPSV-2022/122789-331/1 (dále jen „sdělení ze dne 19. 7. 2022“), uznal své předchozí pochybení, že napadené rozhodnutí nebylo poprvé řádně doručeno žalobci ani jeho zástupkyni.

III. Posouzení věci soudem

7. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou po vyčerpání řádných opravných prostředků a obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel soud v souladu s § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalovaného, přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je podle § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. vázán.
8. Soud o žalobě rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání. Vady, k nimž by bylo nutné přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
9. Žaloba není důvodná.
10. Argumentoval-li žalobce tím, že žalovaný v průběh odvolacího řízení překročil zákonem stanovenou lhůtu pro vydání rozhodnutí, soud zdůrazňuje, že samotné nedodržení 15denní lhůty pro rozhodnutí o odvolání ve smyslu § 16 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím nemůže být důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí, neboť nemá žádný vliv na zákonnost jeho výroku. Právní řád v souvislosti s nečinností správních orgánů nabízí zvláštní prostředky ochrany, které mohl žalobce využít, pokud se cítil nadměrnou délkou odvolacího řízení dotčen. Ze správního spisu ostatně vyplývá, že žalobce tohoto prostředku ochrany využil a podle § 16b odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím požádal Úřad pro ochranu osobních údajů o uplatnění opatření proti nečinnosti. Soud proto neshledal tento žalobní bod důvodným.
11. Soud nepřisvědčil ani stěžejní námitce žalobce, že mu měly správní orgány požadované informace poskytnout.
12. V posuzované věci stojí na jedné straně žalobcovo právo na informace (čl. 17 odst. 5 Listiny), na straně druhé pak právo dotčených osob na nedotknutelnost osoby a jejího soukromí (čl. 7 odst. 1 Listiny) a jejich právo na ochranu před neoprávněným zveřejňováním údajů o své osobě (čl. 10 odst. 3 Listiny).
13. Obecně je třeba při řešení konfliktu ústavně zaručených práv vycházet z principu, že všechna základní práva jsou rovnocenná. V konkrétních případech je pak zpravidla

aplikován tzv. test proporcionality, jehož výsledkem je závěr o nutnosti upřednostnit jedno z konkurujících si subjektivních práv při současném minimálním omezení práva druhého. Jak připomněl Ústavní soud v nálezu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16, „[p]rávo na informace ve veřejném zájmu není absolutní; pokud jeho výkon zasahuje do práva na ochranu soukromého života, chráněného článkem 10 Listiny a článkem 8 Úmluvy, je nutno v každém jednotlivém případě všechna tato práva poměřovat, a zajistit mezi nimi spravedlivou rovnováhu, neboť jde o práva rovnocenná. Takovou povinnost mají i všechny subjekty aplikující relevantní právní úpravu, obsaženou v zákoně o svobodném přístupu k informacím, tj. osoby poskytující informaci, správní orgány a soudy v systému správního soudnictví. Žádným zákonem nelze abstraktně vyloučit ochranu základních práv a svobod, zaručenou ústavním pořádkem. V každém jednotlivém případě střetu ústavně zaručených práv musejí soudy a jiné orgány veřejné moci zvážit význam a intenzitu dotčených práv.“ Je proto na řádném zhodnocení správních orgánů, aby s ohledem na konkrétní okolnosti daného případu zvážily, které z těchto konkurujících práv převáží. Nutno přitom zdůraznit, že „[p]rávo na informace je v Listině systematicky zařazeno mezi práva politická, tedy jako prostředek účasti na politickém životě státu. Zaručuje je stát. **Právo na informace však nelze chápat jako neomezené právo člověka na uspokojení osobní zvědavosti či zvědavosti.** Je to právo na informaci v politickém slova smyslu, chápánou velmi široce, tj. takovou, kterou člověk žijící ve státě potřebuje k tomu, aby v prakticky dosažitelné míře znal, co se děje na veřejnosti v jeho okolí. Právu na informace odpovídá obecná povinnost, aby nikdo, koho k tomu neopravňuje zákon, a nad míru, ve které ho k tomu opravňuje zákon, nikomu v podání informace nebránil. Právo na informace lze omezit toliko zákonem a to za splnění dvou podmínek: předně že se tak děje za některým z účelů taxativně uvedených v čl. 17 odst. 4 Listiny (opatření v demokratické společnosti nezbytné pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví nebo mravnosti) a za druhé, že je takové omezení nezbytné, tzn., že cíle omezení jinak v demokratické společnosti dosáhnout nelze.“ (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 12. 2002, sp. zn. III. ÚS 156/02).

14. Správní orgány odmítly žalobci poskytnout požadované informace s odkazem na § 8a a § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím.
15. Podle § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím „[i]nformace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.“ Tímto předpisem je především nařízení GDPR ve spojení s adaptačním zákonem č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů.
16. Podle čl. 4 odst. 1 nařízení GDPR se osobními údaji rozumí „veškeré informace o identifikované nebo identifikovatelné fyzické osobě [...]; identifikovatelnou fyzickou osobou je fyzická osoba, kterou lze přímo či nepřímo identifikovat, zejména odkazem na určitý identifikátor, například jméno, identifikační číslo, lokační údaje, síťový identifikátor nebo na jeden či více zvláštních prvků fyzické, fyziologické, genetické, psychické, ekonomické, kulturní nebo společenské identity této fyzické osoby.“
17. Zákonnou výlukou z obecného pravidla obsaženého v § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím zakotvuje § 8b odst. 1 téhož zákona, podle kterého „[p]ovinný subjekt poskytne základní osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky.“ Dané pravidlo se však podle odst. 2 téhož ustanovení „nevztahuje na poskytování veřejných prostředků podle zákonů v oblasti sociální, poskytování zdravotních služeb, hmotného zabezpečení v nezaměstnanosti, státní podpory stavebního spoření a státní pomoci při obnově území^{4c)}.“

Poznámka pod čarou 4c) pak odkazuje příkladmo na zákon č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státní sociální podpoře“), zákon č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 96/1993 Sb., o stavebním spoření a státní podpoře stavebního spoření, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 12/2001 Sb., o státní pomoci při obnově území postiženého živelní nebo jinou pohromou a o změně zákona č. 363/1999 Sb., o pojišťovnictví, ve znění pozdějších předpisů (zákon o státní pomoci při obnově území).

18. Tato „výlučka z výluky“ zakotvená v § 8b odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím tedy paušálně zabraňuje poskytování základních osobních údajů o osobách, kterým je poskytován starobní, invalidní, vdovský, vdovecký či sirotčí důchod, kterým je poskytnuta péče hrazená z veřejného zdravotního pojištění, kterým je poskytnuta některá z dávek státní sociální podpory, z dávek sociální péče, z dávek péče pro těžce zdravotně postižené občany, kterým je poskytnuto hmotné zabezpečení v nezaměstnanosti, kterým je poskytnuta státní podpora stavebního spoření či kterým je poskytnuta státní pomoc při obnově území [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 27. 5. 2011, č. j. 5 As 57/2010 - 79]. V této souvislosti je rovněž podstatné, že takto poskytnuté prostředky mnohdy představují jediný či zásadní příjem příjemců veřejných prostředků a z jejich výše si tak lze vytvořit velmi dobrou představu o celkových majetkových poměrech příjemců těchto prostředků. Zásah do práva na soukromí by tedy byl při zveřejnění informací tohoto typu poměrně značný (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 10. 2012, č. j. 1 As 142/2012 - 32).
19. Soud předně přitakává závěru správních orgánů, že žalobci byla totožnost osob, jichž se požadované informace týkaly, zcela zjevně známa. Žalobce v žádosti o poskytnutí informací daná správní řízení specifikoval uvedením spisových značek, které nejsou veřejně přístupné. Nelze si přitom dost dobře představit, že by žalobce dokázal uvést konkrétní spisovou značku toliko náhodně bez bližší znalosti věci (a tudíž i osoby), již se dané správní řízení týká. Ze zjištění správních orgánů navíc vyplývá, že žalobcem požadované informace se týkaly úzce vymezeného okruhu osob, které v daných řízeních o dávkách sociálního zabezpečení vystupovaly buď jako žadatelé nebo jako společně posuzované osoby (srov. § 7 odst. 2 zákona o státní sociální podpoře a § 8 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů, který rovněž věcně spadá mezi předpisy *v oblasti sociální* ve smyslu § 8b odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím). I pokud by správní orgány požadované informace poskytly v anonymizované či pseudoanonymizované podobě, nečinilo by žalobci žádný problém přiřadit takto poskytnuté informace ke konkrétním fyzickým osobám, tedy dané osoby s poskytnutými údaji *identifikovat* (srov. čl. 4 odst. 1 nařízení GDPR). Případné poskytnutí anonymizovaných či pseudoanonymizovaných informací (tj. předmětných žádostí včetně příloh, rozhodnutí ve věci samé a spisových přehledů) by tudíž bylo v rozporu se smyslem a účelem § 8b odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím, který omezuje přístup k informacím týkajících se příjemců dávek sociálního zabezpečení.
20. Zjištění, že se v daném případě uplatní výjimka z informační povinnosti podle § 8b odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím, ještě samo o sobě nemusí představovat důvod pro neposkytnutí informace, neboť *„[Ž]ádným zákonem nelze abstraktně vyloučit ochranu základních práv a svobod, zaručenou ústavním pořádkem. V každém jednotlivém případě střetu*

ústavně zaručených práv musejí soudy a jiné orgány veřejné moci testem proporcionality porovnat dotčená v konfliktu stojící práva a zajistit, aby mezi nimi dodržena spravedlivá rovnováha (podle nálezu Ústavního soudu dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16, odst. 135). V nyní posuzované věci přitom správní orgány postupovaly zcela v duchu citovaného nálezu, když přistoupily k poměřování (testu proporcionality) mezi právem žalobce na informace a právem dotčených osob na ochranu soukromí, které se používá při rozhodování podle § 8a a § 8b odst. 1 téhož zákona (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 15. 11. 2010, sp. zn. I. ÚS 517/10, ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16, a ze dne 3. 4. 2018, sp. zn. IV. ÚS 1200/16). Správně přitom konstatovaly, že žalobce v žádosti o informace nespécifikoval, jakým způsobem by mělo zpřístupnění požadovaných informací přispět ke kontrole veřejné správy, resp. proč by měly požadované informace svou povahou spadat do veřejné sféry. Účel žádosti pak žalobce nevysvětlil ani později v žalobě. V této souvislosti žalovaný přílehlavě upozornil, že účelem práva na svobodný přístup k informacím je zejména kontrola veřejné správy, nikoliv získávání informací o třetích osobách bez jakéhokoliv omezení či pouhé uspokojování osobní zvědavosti žadatele bez vazby na veřejný zájem (srov. např. rozsudky NSS ze dne 27. 6. 2007, č. j. 6 As 79/2006 - 58, Sb. NSS č. 1342/2007, a ze dne 7. 5. 2008, č. j. 1 As 17/2008 - 67, Sb. NSS č. 1627/2008, a usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 12. 2002, sp. zn. III. ÚS 156/02). Jakkoli uvedení účelu žádosti nepatří mezi její povinné náležitosti ve smyslu § 14 odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím, nemění to nic na tom, že pokud tento účel není dostatečně zdůvodněn, pak lze podstatně hůře nalézt dostatečné argumenty k tomu, jak by poskytnutí informace mohlo přispět k diskuzi o věcech veřejného zájmu. Soud se tedy zcela ztotožňuje s hodnocením správních orgánů, že za této situace je třeba před žalobcovým právem na informace upřednostnit ochranu soukromí dotčených osob, jichž se měly požadované informace týkat.

21. Soud dále nepřisvědčuje žalobní námitce, že žalovaný postupuje v obdobných věcech „velmi nekonzistentně“. Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006 - 132, č. 1915/2006 Sb. NSS vyložil, že „[s]právní praxe zakládající legitimní očekávání je ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (příp. i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů. Takovou praxí je správní orgán vázán.“ Na základě žalobcem odkazovaných případů (tj. rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. 1. 2022, č. j. 30 A 45/2021 - 72, a informací poskytnutých krajskými pobočkami Úřadu práce v Hradci Králové a v Brně), nicméně nelze dovodit, že by správní orgány obdobné informace *ustáleně, jednotně a dlouhodobě* skutečně poskytovaly. Krajský soud v Hradci Králové se v rozsudku ze dne 20. 1. 2022, č. j. 30 A 45/2021 - 72, zabýval skutkově i právně zcela odlišnou otázkou, a to oprávněním třetí osoby nahlížet do správního spisu podle § 38 odst. 2 správního řádu. Jakkoliv institut nahlížení do správního spisu s poskytováním informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím do jisté míry souvisí (viz odst. 24 tohoto rozsudku), z citovaného rozsudku dle soudu nevyplývají pro posuzovanou věc v zásadě žádné relevantní závěry, které by odůvodňovaly poskytnutí požadovaných informací. Zcela zavádějící je pak argumentace žalobce poukazující na znění odst. 19 citovaného rozsudku, ve které není obsažen hodnotící závěr soudu, nýbrž toliko reprodukce účastnické argumentace, jejímž obsahem je obecný poukaz na možnost domáhat se požadovaných informací postupem podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Z informací poskytnutých krajskými pobočkami Úřadu práce v Hradci Králové a v Brně, které žalobce přiložil k žalobě, pak

nelze dovodit, že by se jednalo o *obdobné* případy, kdy byla žadateli o informaci známa totožnost dotčených osob.

22. Soud neshledal důvodnou ani námitku žalobce, že mu měla být poskytnuta alespoň část požadovaných informací (např. spisové přehledy, které dle žalobce neobsahují osobní údaje dotčených osob). Jak správně upozornil již úřad práce v prvostupňovém rozhodnutí, spisový přehled se týká konkrétních osob a obsahuje informace o jednotlivých úkonech v daném správním řízení, které je neveřejné. Z těchto informací lze přitom získat bližší informace k jednotlivým správním řízením, která se týkala osob, jejichž totožnost byla žalobci zjevně známa. Soud proto přisvědčil závěru správních orgánů, že žalobci nebylo možné poskytnout požadované informace ani v této části. Nad rámec nutného odůvodnění lze podotknout, že vzhledem k povaze požadované informace lze mít důvodné pochybnosti o tom, zda jednání žalobce nevykazuje znaky zneužití práva sledující ve skutečnosti zcela odlišný účel, než je kontrola veřejné správy a hospodaření s veřejnými prostředky (srov. např. rozsudky NSS ze dne 26. 2. 2020, č. j. 4 As 385/2019 - 55, ze dne 1. 8. 2022, č. j. 10 As 153/2020 - 43, a ze dne 27. 10. 2022, č. j. 6 As 188/2021 - 57). Není však úlohou soudu, aby závěr o případné účelovosti žalobcova jednání, pro které by (rovněž) bylo možné odepřít poskytnutí požadovaných informací, dovozoval namísto správních orgánů.
23. Pokud jde o námitku žalobce, že žalovaný ve sdělení ze dne 19. 7. 2022 uznal své předchozí pochybení, že napadené rozhodnutí poprvé řádně nedoručil žalobci ani jeho zástupkyni, soud upozorňuje, že ani případné dílčí pochybení při doručování nemohlo představovat procesní vadu ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., která by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Z doručanky založené ve správním spise navíc vyplývá, že napadené rozhodnutí bylo v souladu s § 34 odst. 2 správního řádu řádně doručeno do datové schránky žalobcovy zástupkyně dne 14. 7. 2022.
24. Závěrem soud považuje za vhodné také nad rámec nutného odůvodnění upozornit, že v daném případě přicházelo v úvahu odepření požadovaných informací též podle § 2 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť z obsahu žalobcovy žádosti je zřejmé, že se ve skutečnosti domáhal *nahlížení do správního spisu* ve smyslu § 38 odst. 2 správního řádu, nikoliv pouze poskytnutí *konkrétní* informace ze správního spisu (srov. rozsudky NSS ze dne 18. 1. 2017, č. j. 3 As 193/2014 - 37, a ze dne 18. 2. 2021, č. j. 8 As 50/2019 - 46). Jak shrnul NSS v rozsudku ze dne 28. 11. 2018, č. j. 10 As 118/2018 - 53, č. 3849/2019 Sb. NSS, „nemohla-li žalobkyně *vůbec nahlížet do spisu, nemohla se tomuto zákonnému zákazu vyhnout tím, že celou věc „překlopí“ do jiného zákonného režimu. Žádosti podle informačního zákona nemohou jednoduše negovat explicitní zákonné výluky dle zvláštních zákonů, nemohou tedy ani obcházet či nahrazovat výluku z nahlížení do spisu. Ostatně právě § 2 odst. 3 informačního zákona vede k závěru, že si žadatel nemůže dle své libosti vybírat zákonný režim, v němž se seznámí s informacemi. Je-li žádost o informace svou povahou žádostí o nahlížení do spisu, typicky proto, že žadatel chce získat kopie celého spisu či jeho podstatné části, musí žadatel věc řešit cestou žádosti podle § 38 správního řádu, nikoliv cestou žádosti dle informačního zákona.“* Podstatná pro rozlišení institutu informační žádosti a nahlížení do spisu není otázka konkrétního označení požadovaných dokumentů ze spisu, ale rozsah žádosti, tj. nakolik se žádost fakticky blíží žádosti o poskytnutí celého spisu. Pakliže se žalobce domáhal poskytnutí podstatných částí předmětných správních spisů (žádostí včetně příloh, rozhodnutí ve věci samé a spisových přehledů), nemá soud pochyb o tom, že materiálně měla být žalobcova žádost o informace posouzena jako žádost

o nahlížení do správního spisu. Není přitom podstatné, zda žalobce považuje postup podle § 38 odst. 2 správního řádu za obtížnější nebo se domnívá, že by podmínky v něm stanovené nesplnil, tedy že by neprokázal *právní zájem* či *jiný důležitý důvod* k nahlížení do spisu (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 6. 2019, sp. zn. Pl. ÚS 38/18). Právě uvedené však nic nemění na tom, že za akceptovatelný lze považovat i důvod odmítnutí, který v posuzované věci zvolily správní orgány, tedy režim § 8b odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím a od toho se odvíjející ochrana soukromí dotčených osob za současného provedení příslušného testu proporcionality.

IV. Závěr a náklady řízení

25. S ohledem na výše uvedené soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl (výrok I).
26. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť nebyl procesně úspěšný. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 16. března 2023

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu